

ning, og det samme blev jo med endnu stærkere Ord udtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valokreds (Alberty). Han kaldte det for et Slag i Luften. Der vilde ikke, paastod han, paa Grund af denne Lov blive en eneste Rentenedsættelse ud over, hvad der ellers vilde ske. Det er et bekendt Standpunkt, at man ikke tillægger en Rentelovgivning som den, vi allerede have, og som vi foreslaa at blive staaende ved, nogen Betydning, nemlig at der opstilles en Rentefod, som der gives Afgang til ad Bevillingsvejen at fravige. Men jeg skal dog minde det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valokreds (Alberty) om, at blandt de Rigsdagsmænd, som i tidligere Tider stærkt hævdede, at det ikke blot havde moralsk Betydning, men ogsaa stor Betydning for hele det retslige Samfundsliv, at Lovgivningen havde udtalt sig for en bestemt Rentefod — blandt de Rigsdagsmænd hørte en Mand, der stod i et saa nært Forhold til det ærede Medlem som Fader til Søn. Og dette var ikke blot Enkeltmands Opfattelse; men den deltes af det overvejende Flertal i dette Ting. Til Vidnesbyrd herom skal jeg blot minde om, hvad der blev udtalt af et Folketingsudvalg, der var nedsat i Samlingen 1880—81 angaaende et Forslag til Forandring i Loven af 1855. Hele Udvalget, saavel Højre som Venstre — med Undtagelse af et eneste Medlem, gamle Kammerherre Rosen — udtalte blandt andet følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse vil oplæse: „Vel har der udviklet sig den Praksis, at Bevillinger til at svare højere Renter end 4 pCt. af Prioritetslaan ikke blot udstedes undtagelsesvis, hvor særlige Omstændigheder tale derfor, men at alle derom indkomne Ansøgninger bevilges, saa at enhver, der vil ofre 65 Ore til et Stempelmærke, kan erholde en saadan Rentebevilling, og at disse Bevillinger i de senere Aar ere udstedte i meget stort Antal. Hertil maa Flertallet bemærke, at, uanset den Ministeren ved Lov af 6te April 1855 givne Bemyndigelse til at udstede Bevillinger til at svare højere Rente end 4 pCt., er dog den Dag i Dag den lovbundne Rentefod 4 pCt., og hvad der svares ud derover, er en Undtagelse fra den lovhjemlede Regel, saa at enhver Ansøgning om at svare højere Rente er en Paamindelse baade for Laantager og særlig for Laangiver om, at dette er en Undtagelse fra Lovreglen. En saadan Paamindelse har næppe været eller vil blive uden al Betydning, og den har i hvert Fald bidraget til at fastholde i den almindelige Bevidsthed,

at Lovens Rente er 4 pCt. Vi tro, at denne Bevidsthed har været væsentlig medvirkende til, at Renten af de Laan, der have fundet Sted mellem Mand og Mand, hidtil ikke har været højere end 4 pCt. o. s. v.“

Den Betragtning, som her kom frem, ligger til Grund for det Forslag, vi i Dag behandle. Forslagsstillerne føle sig overbeviste om, at det har sin store Betydning, at der i Loven er fastslaaet en Rente som den almindelige Rente. Denne Betydning har vist sig i Fortiden, og naar Renten nedsættes, vil Forholdet over for den ny Rente blive som over for den gamle. Der er mange, der ville tage Hensyn dertil, og de ville ikke forlange af deres Skyldnere, at de skulle søge Bevilling til at svare højere Rente end den, som Loven har erklæret for den almindelige.

Naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valokreds paastod, at det var et Slag i Luften at nedsætte Renter, saaledes som her er foreslaaet, kunde jeg have lyst til at spørge ham, om han da tror, at f. Eks. Landets Sparekasser ikke, naar dette Lovforslag bliver til Lov, ville tage Hensyn dertil, om han ikke tror, at Følgen vil blive, at vore Sparekasser som Regel ville nøjes med $3\frac{1}{2}$ pCt. af deres Udlaan. Jeg kan ikke let tænke mig, at Sparekasserne skulde stille sig saaledes, at de af de laansøgende — enhver især — skulde ville forlange en Bevilling til højere Rentes Svarelse. Det ærede Medlem for Ringsted (S. K. Lauridsen) har siet i, at en Lovordning som denne vil føre til, at man for mangfoldige Forhold vil blive staaende ved den lovbestemte Rente og undlade at søge om særlig Tilladelse til at fravige den.

Det er mig i øvrigt temmelig underordnet, at Forslagets Betydning drages i Tvivl; jeg tror, at Betydningen vil blive ganske væsentlig og glæder mig over, at den højtærede Indenrigsminister, trods hans kritiske Bemærkninger, stillede sig venlig til Forslaget og ikke vilde lægge det Hindringer i Vejen paa dets videre Bane. Naar den højtærede Minister tillige kunde ønske en Forandring i Agerstraffen, i formildende Retning, saa er jeg i det Tilfælde, at jeg slet ikke kan være enig med ham deri; jeg ser ingen Grund dertil. Thi deraf, at der er en let Afgang til at saa Bevilling til at svare en højere Rente, følger ikke, at vi bør svække Opfattelsen af Ager. Ved at gøre Straffen herfor til en ringe Mulkt, vil man kun støtte de Bestræbelser, der gaa ud paa at flette Forfælden mellem en lovbestemt Rente og en vilkaarlig Rente.